

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6346/04
25.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ЈП "Србијашуме", ШГ "___", Шумска управа __, коју заступа пуномоћник АБ, дипл. правник запослена у ЈП "Србијашуме" __, против решења Министарства финансија Републике Србије - Сектор за имовинско-правне послове 07 број 466-02-03/2004 од 25. 11. 2004. године, са заинтересованим лицем ББ, у предмету самовласног заузећа земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 25. 05. 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије - Сектор за имовинско-правне послове 07 број 466-02-03/2004 од 25. 11. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијају се као неоснована жалбе Републичког јавног правобранилаштва - Одељења у Краљеву и тужиоца изјављене против решења Одељења за финансије у Општинској управи општине Чачак број 04-474-298/67 од 09. 10. 2003. године, којим се у ставу I поништава извршно решење Савета за привреду општине __ бр. 1207/55 од 14. 07. 1956. године, којим је од ВВ, одузето самовласно заузето земљиште означено као део катастарске парцеле бр. аа у површини од 2 хектара у КО ГГ, а ставом II диспозитива истог првостепеног решења од 09. 10. 2003. године, ББ, правном следбенику пок. ПП признаје се право својине на земљишту ближе означеном у том ставу диспозитива, па се обавезују Република Србија да дозволи укњижбу права својине именованог у земљишним и другим јавним књигама у којима се води евиденција о правима на непокретностима, а тужиоцу да наведену парцелу преда у државину именованог све у року од 15 дана од дана правноснажности овог решења под претњом принудног извршења.

У тужби поднетој овом суду из свих законских разлога, тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да се у конкретном случају ради о земљишту које је у комплексу шума, што је вештак шумарске струке морао истаћи у свом налазу. Сматра да ни првостепени ни тужени орган нису утврдили да ли је правни претходник подносиоца захтева законитим путем прибавио предметно земљиште. Такође је у проведеном поступку требало утврдити да ли су испуњени услови из члана 4. Закона о расправљању имовинских односа насталих самовласним заузећем земљишта у друштвеној својини, те да ли за домаћинство самовласног заузимача предметно земљиште представља основни извор прихода. Из изнетих разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

ББ у својству заинтересованог лица није доставио одговор на тужбу.

По разматрању тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из образложења оспореног решења произлази да, због чињенице да не стоје сметње из члана 4. став 1. тач. 2. и 7. Закона о расправљању имовинских односа насталих самовласним заузећем земљишта у друштвеној својини ("Службени гласник СРС" бр. 20/77 и 52/87 и "Службени гласник РС" бр. 11/90 и 50/92), те да је граничарима самовласног заузимача правноснажно признато право својине по основу самовласног заузећа како је то наведено у образложењу решења првостепеног органа од 11.04.2002. године, тужени орган се није упуштао у евентуално испитивање услова из става 2. истог члана Закона, односно да ли предметна шума представља основни извор прихода домаћинства тужиоца, налазећи да се ти услови утврђују само за случај постојања сметњи из става 1. истог члана. Такође у списима предмета налази се и налаз и мишљење вештака шумарске струке ДД од 07.10.1999. године, према коме је предметна парцела одлуком СО Чачак проглашена ерозивним подручјем. При том вештак се накнадно на записнику о заједничкој усменој расправи од 28.10.1999. године изјаснио да предметна парцела, тј. државна шума има статус енклаве. У допуни скице заузетог земљишта навео је да се иста парцела граничи са више страна са приватним поседима, па није ни енклава ни полуенклава. Међутим, на записнику о усменој расправи увиђајем на лицу места од 02.10.2003. године исти вештак за област

записнику о усменој расправи увиђајем на лицу места од 02.10.2006. године, који вештак за област шумарства је изјавио да свој претходни налаз од 07.10.1999. године повлачи у делу који се односи на изјашњење у вези статуса спорне парцеле, додајући да ова парцела није објекат ерозивних процеса.

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије је нашао да истим повређен закон на штету тужиоца. Наиме по оцени суда у проведеном поступку обзиром да је земљиште у питању шума површине 1,5ха, није поуздано утврђено постојање свих чињеница и околности за примену члана 4. Закона расправљању имовинских односа насталих самовласним заузећем земљишта у друштвеној својини, у вези члана 2. и 3. Закона о изменама и допунама тог Закона односно није довољна само паушална констатација да не постоје сметње из члана 4. Закона већ су органи управе дужни да дају разлоге због чега нема сметњи и по ком основу се признаје то право својине. Стога се мора поуздано утврдити да ли је земљиште у енклави или полуенклави и да ли је угрожено ерозијом, те од каквог је значаја у односу на ту чињеницу одлука СО __ проглашењу тог подручја ерозивним. О изузетном признавању у својину самовласно заузетог земљишта које је по култури шума одлучује се под условима из члана 4. став 2. наведеног Закона, с тим што се постојање услова оцењује и утврђује у односу на самовласног заузимача као да је он поднео захтев, а не у односу на правне следбенике.

Стога је у поновном поступку потребно поступити по правном схватању суда из ове пресуде, те на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног прописа донети ново на закону засновано решење.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредби члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 25. 05. 2006. године, У. 6346/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ